

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 13 kwietnia 2022 r.

DIH-3.707.45.2022.JS

DECYZJA DIH - III/ 60 /2022

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2021 r. poz. 735 z późn. zm.), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706) oraz art. 91 pkt 26 lit. c ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2020 r. poz. 1893 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji Podkarpackiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 17 lutego 2022 r. (nr akt: DP.8361.94.2021), na mocy której przedsiębiorcy EJMAX sp. j. E. Bogusz i Wspólnicy z siedzibą w Lubaczowie, wymierzono karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) z tytułu niedopełnienia obowiązków wynikających z art. 39 pkt 2 ww. ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

Uzasadnienie

W dniach 4 i 5 października 2021 r. inspektorzy reprezentujący Podkarpackiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, zwanego dalej: „Podkarpackim WIIH”, „organem pierwszej instancji”, przeprowadzili kontrolę w placówce zlokalizowanej przy ul. Żeromskiego 8 w Lubaczowie, należącej do przedsiębiorcy EJMAX sp. j. E. Bogusz i Wspólnicy z siedzibą w Lubaczowie, zwanego dalej: „stroną” lub „przedsiębiorcą”.

Uprzednio, zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r. poz. 162 z późn. zm.), zwanej dalej: „Prawem przedsiębiorców”, skierowano do przedsiębiorcy zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli z 20 września 2021 r., ze wskazaniem zakresu przedmiotowego kontroli obejmującego m.in. kontrolę przestrzegania przepisów ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2020 r. poz. 1893 z późn. zm.), zwanej dalej: „ustawą o zużytym sprzęcie”. Zawiadomienie tego samego dnia tj. 20 września, odebrał wspólnik spółki.

Kontrolę przeprowadzono w obecności przedsiębiorcy, wspólnika spółki.

W wyniku podjętych działań kontrolnych inspektorzy reprezentujący Podkarpackiego WIIH stwierdzili, że kontrolowany przedsiębiorca wbrew ciążącemu na nim obowiązkowi wynikającemu z art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie nie umieścił w widocznym miejscu informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu.

W związku z brakiem powyższej informacji uczestniczący w kontroli wspólnik spółki oświadczył, że brak informacji dla klientów o możliwości oddania zużytego sprzętu elektronicznego i elektrycznego do Punktu Selektywnej Zbiórki Odpadów w Lubaczowie spowodowany był niewiedzą o konieczności umieszczenia takiej informacji w sklepie oraz faktem, że na stronie Urzędu Miejskiego widnieje taka informacja. Ponadto oświadczył, iż o możliwości zwrotu takiego sprzętu klienci są informowani ustnie. Zobowiązano się do bezzwłocznego umieszczenia takiej informacji.

Wszystkie ustalenia kontroli zostały zawarte w protokole kontroli z 5 października 2021 r. nr DP.8361.94.2021, do którego kontrolowany nie wniósł uwag.

W oparciu o zebrany materiał dowodowy, na podstawie art. 61 § 1 i 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2021 r. poz. 735 z późn. zm.), zwanej dalej: „Kpa”, Podkarpacki WIIH zawiadomieniem z 17 stycznia 2022 r., poinformował przedsiębiorcę EJMAX sp. j. E. Bogusz i Wspólnicy z siedzibą w Lubaczowie, o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego, w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej określonej w art. 91 pkt 26 lit. c ustawy o zużytym sprzęcie, z tytułu niedopełnienia obowiązków, o których mowa w art. 39 pkt 2 ww. ustawy. Jednocześnie poinformowano, że stronie przysługuje prawo do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów, zgodnie z wymaganiami art. 10 Kpa. Strona nie skorzystała z przysługujących jej praw.

W dniu 17 lutego 2022 r. Podkarpacki WIIH, na podstawie art. 91 pkt 26 lit. c, ustawy o zużytym sprzęcie oraz art. 104 Kpa, wydał decyzję, na mocy której przedsiębiorcy EJMAX sp. j. E. Bogusz i Wspólnicy z siedzibą w Lubaczowie, wymierzono karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) z tytułu niedopełnienia obowiązków dystrybutora, określonych w art. 39 pkt 2 stawy o zużytym sprzęcie.

W dniu 16 marca 2022 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwany dalej: „Prezesem UOKiK” albo „organem drugiej instancji” otrzymał za pośrednictwem Podkarpackiego WIIH odwołanie od ww. decyzji. Zaskarżonej decyzji zarzuciła naruszenie:

- 1) art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie - poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, że skoro przedsiębiorca odwołujący się nie umieścił w widocznym miejscu informacji o punktach zbiórki zużytego sprzętu to nie wypełnił nałożonego na niego obowiązku ustawowego, gdyż taka informacja winna zostać umieszczona w formie pisemnej, podczas gdy przedsiębiorca oświadczył, że brak informacji dla klientów o możliwości

oddania zużytego sprzętu elektrycznego i elektrycznego do Punktu Selektywnej Zbiórki Odpadów w Lubaczowie spowodowany był niewiedzą o konieczności umieszczenia takiej informacji w sklepie oraz faktem, że na stronie Urzędu Miasta widnieje taka informacja; ponadto oświadczy, że o możliwości zwrotu takiego sprzętu klienci są informowani ustnie;

- 2) art. 91 pkt 26 lit. c ustawy o zużytym sprzęcie - poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i wymierzenie przedsiębiorcy administracyjnej kary pieniężnej w kwocie 5000 zł, podczas gdy przedsiębiorca nie naruszył obowiązujących przepisów prawa, gdyż co prawda informacja o której mowa w pkt 39 ust. 2 ustawy (winno być art. 39 pkt 2 ustawy) nie była widoczna w formie pisemnej w placówce handlowej, lecz klienci każdorazowo o niej byli informowani w formie ustnej, zatem cel regulacji ustawowej został zrealizowany;
- 3) art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie - poprzez nieumorzenie postępowania w przedmiocie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej, w sytuacji gdy zaistniały do tego podstawy, a przedsiębiorca oświadczeniem z dnia 4.10.2021 r. wyjaśnił przyczyny braku przedmiotowej informacji oraz zobowiązał się do usunięcia skutków naruszenia;
- 4) art. 6, 7, 8 i 107 Kpa - poprzez brak dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy oraz wnikliwej analizy zgromadzonego materiału dowodowego, a przede wszystkim zaniechanie sprawdzenia przed wydaniem decyzji czy przedsiębiorca usunął skutki naruszenia, a także brak wyjaśnienia dlaczego organ uznał, iż wyłącznie pisemna forma informacji spełnia realizację wymogów ustawowych o których mowa w art. 39 pkt 2 ustawy jest formą właściwą.

Mając powyższe na uwadze strona wniosła:

- 1) na zasadzie art. 138 § 1 pkt 2 Kpa o uchylenie w całości zaskarżonej decyzji i odstąpienie od wymierzenia odwołującemu się administracyjnej kary pieniężnej ewentualnie w przypadku uznania przez organ drugiej instancji, iż doszło do naruszenia prawa przez odwołującego się
- 2) na zasadzie art. 189f § 1 Kpa – o odstąpienie od wymierzenia przedsiębiorcy odwołującemu się administracyjnej kary pieniężnej i poprzestanie na pouczeniu z uwagi na fakt, iż waga ewentualnego naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszenia prawa.

Pismem z 21 marca 2022 r. Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę EJMAX sp. j. E. Bogusz i Wspólnicy z siedzibą w Lubaczowie, o toczącym się postępowaniu administracyjnym w sprawie odwołania od decyzji Podkarpackiego WIIH z 17 lutego 2022 r. (nr akt: DP.8361.94.2021) oraz o przysługującym mu prawie do zapoznania się z aktami

sprawy i wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji, organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem wyższego stopnia i w związku z powyższym, w ramach nadzoru, jest uprawniony do przeprowadzenia niniejszego postępowania.

Do zadań Inspekcji Handlowej zgodnie z art. 87 ustawy o zużytym sprzęcie, należy kontrola przestrzegania przez dystrybutorów przepisów art. 37 i art. 39 ww. ustawy. Przepis wskazuje przy tym, że kontrola ta jest przeprowadzona na podstawie ustawy o Inspekcji Handlowej.

Artykuł 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie określa, że dystrybutor jest obowiązany do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa m.in. w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy, wskazujących że:

- 1) dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany;
- 2) dystrybutor dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony;
- 3) dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Zgodnie z art. 91 pkt 25 ustawy o zużytych sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej, podlega ten kto wbrew przepisom art. 37 ust. 4 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy. Wysokość administracyjnej kary pieniężnej w przypadku, o którym mowa powyżej, stosownie do art. 92 pkt 6 ww. ustawy, wynosi od 5 000 zł do 300 000 zł.

Przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu (art. 93 ust. 3 ww. ustawy).

Artykuł 39 ustawy, o zużytych sprzęcie nakłada na dystrybutora obowiązek:

- 1) udostępniania na rynku wyłącznie sprzętu:
  - a) wprowadzonego do obrotu przez wprowadzającego sprzęt wpisanego do rejestru lub pochodzącego od producenta, który wyznaczył autoryzowanego przedstawiciela wpisanego do rejestru,
  - b) oznakowanego zgodnie z art. 14 ust. 1;
- 2) umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość - do przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu;
- 3) udostępniania na rynku sprzętu wraz z dołączoną do niego informacją, o której mowa w art. 13 ust. 1, w przypadku sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Zgodnie z art. 91 pkt 26 ustawy o zużytych sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto nie wykonuje obowiązków o których mowa w art. 39. Wysokość administracyjnej kary pieniężnej w tym przypadku, stosownie do art. 92 pkt 5 ustawy o zużytych sprzęcie, wynosi od 5 000 zł do 500 000 zł.

Przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu (art. 93 ust. 3 ww. ustawy).

Po przeprowadzeniu analizy zebranych materiałów dowodowych, Prezes UOKiK stwierdza, że ustalenia kontroli przeprowadzonej przez Podkarpackiego WIIH dały podstawę do stwierdzenia, że przedsiębiorca EJMAX sp. j. E. Bogusz i Wspólnicy z siedzibą w Lubaczowie, nie wykonał ciążącego na nim obowiązku wskazanego w art. 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie, tj.: nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu.

Powyższe dało podstawę do wymierzenia kary pieniężnej w oparciu o art. 91 pkt 26 lit. c ustawy o zużytym sprzęcie oraz art.104 Kpa. Tym samym działania Podkarpackiego WIIH były zgodne z prawem i decyzja została wydana w sposób prawidłowy.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia przez organ pierwszej instancji art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie - poprzez jego błędną wykładnię Prezes UOKiK stwierdza, że jest on bezprzedmiotowy.

Zgodnie z art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie, dystrybutor jest obowiązany do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość - do przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu. Przepis powyższy w sposób niewymagający dodatkowych założeń i wykładni nakazuje dystrybutorowi umieszczenie w widocznym miejscu informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu. Zwrot „umieszczenie w widocznym miejscu” wprost wskazuje, iż informacja ta ma być odbierana za pomocą zmysłu wzroku. Ustawa nie wskazuje, jak technicznie należy to wykonać, pozostawiając to dystrybutorom (np. poprzez informacje na papierze, na ekranie czy wyświetlaczu). Dlatego też ustne przekazywanie powyższych informacji, na które powołuje się strona, nie spełnia wymogu art. 39 pkt 2 ustawy.

W swoim odwołaniu strona podniosła, że przepis art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie naruszony, z uwagi na fakt, iż przedsiębiorca oświadczył, że brak przedmiotowej informacji spowodowany był niewiedzą o konieczności umieszczenia takiej informacji w sklepie oraz faktem, że na stronie Urzędu Miasta widnieje taka informacja.

Należy przypomnieć, że rzymska paremia prawna „*ignorantia iuris nocet*” (łac. nieznanomość prawa szkodzi) wyraża jedną z podstawowych zasad prawa, zgodnie z którą nie można zasłaniać się nieznanomością normy prawnej. W praktyce wyraża się ona tym, że nikt nie może podnosić, iż zachował się niezgodnie z normą dlatego, że nie wiedział o jej istnieniu.

Prezes UOKiK wskazuje, że na przedsiębiorcy spoczywa obowiązek prowadzenia działalności gospodarczej zgodnie z prawem. Wynika on wprost z art. 83 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (art. 83. Każdy ma obowiązek przestrzegania prawa Rzeczypospolitej Polskiej). Strona jako podmiot gospodarczy prowadzący działalność od około 20 lat (zgodnie z KRS: wpis do Rejestru Przedsiębiorców 19 marca 2002 r.) winna być uznana za profesjonalistę, znającego przepisy regulujące jego działalność. Dodatkowo kontrola poprzedzona została zawiadomieniem o zamiarze wszczęcia kontroli, które doręczono przedsiębiorcy na prawie dwa tygodnie przed jej rozpoczęciem. Określało ono między innymi zakres przedmiotowy kontroli. Tym samym strona miała dwa tygodnie na zapoznanie się z obowiązującymi przepisami i dostosowanie do ich wymagań. Przypomnieć

należy, iż ustawa o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym obowiązuje już od 1 stycznia 2016 r. i winna być ona znana stronie.

Trzeba także pamiętać, iż odpowiedzialność administracyjna ma charakter obiektywny i nie ma w takim przypadku odpowiedzialność na zasadzie winy.

Art. 39 pkt 2 ustawy kierowany jest wprost do dystrybutora. Określone w nim zostały jego obowiązki. Zgodnie z art. 4 pkt 2 ustawy pod pojęciem dystrybutora rozumie się osobę fizyczną, jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej lub osobę prawną w łańcuchu dostaw, która udostępnia na rynku sprzęt; dystrybutor może być jednocześnie wprowadzającym sprzęt. Dystrybutorem jest więc także sprzedawca detaliczny sprzętu elektrycznego i elektronicznego.

Umieszczenie informacji o punktach zbiórki zużytego sprzętu na stronie internetowej Urzędu Miasta nie zwalnia sprzedawcy od realizacji obowiązku wynikającego z art. 39 pkt 2 ustawy. Jest to bowiem obowiązek innego podmiotu (samorządu), wynikający z innych przepisów.

W kwestii zarzutu naruszenia art. 91 pkt 26 lit. c ustawy o zużytym sprzęcie, Prezes UOKiK wskazuje, że realizacja obowiązku wynikającego z art. 39 pkt 2 ustawy wymaga formy pisemnej.

Artykuł 91 pkt 26 lit. c ustawy stanowi, że administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto wbrew przepisom art. 39 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość - nie przekazuje tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu. Zgodnie z powyższym informowanie klientów w formie ustnej, wbrew opinii strony nie spełnia ustawowego obowiązku.

Podczas kontroli jednoznacznie stwierdzono, że przedsiębiorca tego obowiązku nie zrealizował. Tym samym spełnione zostały przesłanki do nałożenia na niego administracyjnej kary pieniężnej. Ustawa mówi bowiem o uwidocznieniu informacji, a nie jej ustnym przekazaniu. Powyższy przepis jest w tym zakresie jednoznaczny. Tym samym wymierzenie przedsiębiorcy EJMAX sp. j. E. Bogusz i Wspólnicy z siedzibą w Lubaczowie kary pieniężnej na podstawie art. 91 pkt 26 lit. c ustawy było więc w pełni uzasadnione.

Prezes UOKiK stwierdza, że bezzasadny jest również zarzut naruszenia przez organ pierwszej instancji art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie.

Zgodnie z art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, jeżeli podmiot podlegający ukaraniu przedstawi organowi dowody i okoliczności wskazujące, że podmiot ten dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć, organ nie

wszczyna postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej wobec tego podmiotu, a postępowanie wszczęte w tej sprawie umarza.

W przedmiotowej sprawie bezspornie ustalono, że strona nie dopełniła w swoim sklepie obowiązku uwidocznienia informacji o punktach zbiórki zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego. Tym samym nie dopełniła ciążącego na niej obowiązku wynikającego z art. 39 pkt 2 ustawy o zużyтым sprzęcie. Dodatkowo należy przypomnieć, że około dwa tygodnie przed kontrolą strona została poinformowana o zamiarze jej przeprowadzenia oraz o jej zakresie. Strona jako profesjonalista działający na rynku od ok. 20 lat winna znać przepisy, które obowiązują już od stycznia 2016 r. Tymczasem w swoim odwołaniu powołała się ona na niezajomość prawa oraz realizację obowiązku informacyjnego przez organ samorządowy.

Powyższe okoliczności świadczą o braku dochowania przez stronę należytej staranności i braku podjęcia przez stronę przed kontrolą działań eliminujących ewentualne nieprawidłowości. W takiej sytuacji nawet zobowiązanie się w trakcie kontroli do uwidocznienia wymaganej prawem informacji i realizacja tego zobowiązania już po jej zakończeniu nie może stanowić podstawy do odstąpienia od ukarania. Znajduje to potwierdzenie w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 15 stycznia 2020 r. sygn. VI SA/Wa 1989/19 (lex 3019772), w uzasadnieniu którego Sąd stwierdził: *„Należy przy tym zauważyć, że z akt administracyjnych sprawy i zgromadzonych w nich dowodów jednoznacznie wynika, iż wbrew wywodom skarżącego przedsiębiorca nie dowiódł, aby zachował wszelką staranność, jakiej wymaga art. 93 ust. 4 ustawy o zużyтым sprzęcie. Wskazany przepis stanowi, że jeżeli podmiot podlegający ukaraniu przedstawi organowi dowody i okoliczności wskazujące, że podmiot ten dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć, organ nie wszczyna postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej wobec tego podmiotu, a postępowanie wszczęte w tej sprawie umarza. W okolicznościach rozpatrywanej sprawy, nie było podstaw do odstąpienia od wymierzenia przedsiębiorcy przedmiotowej kary, skoro przeprowadzona kontrola jednoznacznie wykazała, iż kontrolowany przedsiębiorca nie dopełnił ciążącego na nim obowiązku. Zasadnicze znaczenie ma fakt, że o kontroli i jej przedmiocie przedsiębiorca uprzednio został poinformowany. Kontrola prowadzona przez inspektorów miała na celu sprawdzenie prawidłowości i legalności działania przedsiębiorcy w zakresie przestrzegania przepisów art. 37 i art. 39 ustawy o zużyтым sprzęcie. Wskazanie kontrolowanemu zakresu, w postaci powołania się na przepisy prawa, jest wystarczające. Strona nie musi mieć wskazanego konkretnego artykułu, który będzie podlegał kontroli, co więcej jako profesjonalista powinien wiedzieć jakie obowiązki i na podstawie jakich przepisów są na niego nakładane. Przedsiębiorca nie skorzystał z możliwości podjęcia*

dobrowolnych działań wskazanych mu przez inspektorów i nie uwidocznili przedmiotowej informacji. Przedsiębiorca podpisał protokół kontroli bez zastrzeżeń.”

W swoim odwołaniu strona zarzuciła również organowi pierwszej instancji naruszenie przepisów art. 6, 7, 8 i 107 § 3 Kpa poprzez brak dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy oraz wnikliwej analizy zgromadzonego materiału dowodowego, zaniechanie sprawdzenia przed wydaniem decyzji, czy przedsiębiorca usunął skutki naruszenia, a także brak wyjaśnienia dlaczego organ uznał, iż wyłącznie pisemna forma informacji spełnia realizację wymogów art. 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie. Oznacza to, że strona uważa, iż naruszone zostały zasada praworządności, zasada prawdy obiektywnej, zasada zaufania do władzy publicznej oraz w sposób niewłaściwy uzasadniona została zaskarżona decyzja.

Odnoszą się do powyższego Prezes UOKiK po analizie akt sprawy stwierdza, że Podkarpacki WIIH wydając zaskarżoną decyzję oparł się na spójnym i jednoznacznym materiale dowodowym. Jednym z dowodów był protokół kontroli z 5 października 2021 r. sygn. DP.8361.94.2021, który zgodnie art. 76 § 1 Kpa jest dokumentem urzędowym. Jak wynika z wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 27 lutego 2020 r. w sprawie sygn. VI SA/Wa 2107/19 (lex nr 3034073), protokół kontroli jako dokument urzędowy korzysta z wiarygodności zawartych w nim ustaleń. Dokument urzędowy stanowi podstawowy element materiału dowodowego w postępowaniu administracyjnym. Dokumenty urzędowe korzystają ze szczególnej mocy dowodowej, ponieważ stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo stwierdzone. Z dokumentem urzędowym związane jest domniemanie prawdziwości jego treści. Organ prowadzący postępowanie nie może wobec tego swobodnie oceniać ani kwestionować treści dokumentu urzędowego. Istota protokołu z kontroli wyraża się w tym, że dokument ten odzwierciedla i potwierdza istniejący w momencie kontroli stan faktyczny.

W przedmiotowej sprawie Podkarpacki WIIH wydając zaskarżoną decyzję oparł się na protokole kontroli DP.8361.94.2021 i stanie faktycznym w nim opisanym. Kontrolowany przedsiębiorca pouczony o przysługującym mu na podstawie art. 20 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej prawie do zgłoszenia uwag, z prawa tego nie skorzystał. Tym samym ustalenia zawarte w protokole uznać należy za wiarygodne. Strona nie przedstawiła także żadnych dowodów pozwalających na podważenie wiarygodności protokołu kontroli. Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi w wyroku z dnia 20 sierpnia 2019 r., sygn. II SA/Łd 485/19: „*Domniemanie zgodności z prawdą dokumentu urzędowego może być obalone wszelkimi środkami dowodowymi, jednakże strona, która zaprzecza prawdziwości dokumentu urzędowego, powinna tę okoliczność udowodnić.*”

Należy podkreślić, że podstawami wszczęcia i przeprowadzenia postępowania w przedmiotowej sprawie, a także nałożenia na stronę administracyjnej kary pieniężnej były ustalenia poczynione w pierwszym dniu kontroli. Działania naprawcze poczynione przez

stronę, to jest uwidocznienie informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu były działaniami następczymi podjętymi w wyniku ustaleń kontroli, a nie poczynionymi przez nią z własnej inicjatywy. Z drugiej strony należy zwrócić uwagę na fakt, że uwidocznienie po kontroli informacji, o której mowa w art. 39 pkt 2 ustawy stanowi realizację obowiązku wynikającego z tego przepisu, trudno jednak uznać, że przedsiębiorca usunął (jak twierdzi) skutki naruszenia, gdyż klienci sklepu do czasu zakończenia kontroli nie byli informowani o punktach zbiórki zużytego sprzętu. Informacje takie były adresowane do nowych, a nie starych klientów sklepu.

Odnosząc się do zarzutu strony, że w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji brak było wyjaśnienia dlaczego organ uznał, że obowiązek z art. 39 pkt 2 ustawy może zostać zrealizowany wyłącznie pisemnie stwierdzać należy, iż omawiany przepis jest jednoznaczny i nie wymaga dodatkowych wyjaśnień. Przepis ten został przytoczony w zaskarżonej decyzji. Strona jako profesjonalista z długoletnim doświadczeniem winna znać, rozumieć i stosować obowiązujące akty prawne regulujące jej działalność.

W opinii strony waga ujawnionego podczas kontroli naruszenie prawa była znikoma. W jej ocenie brak umieszczenia informacji nie powodował wzrostu zagrożenia dla środowiska, gdyż informacje o punktach zbiórki zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego umieszczone były na stronie internetowej Urzędu Miasta w Lubaczowie. Podniosła także, że po kontroli uzupełniła brakujące informacje (czego organ pierwszej instancji nie sprawdził), a tym samym zaprzestała naruszać prawo.

Mając powyższe na uwadze strona w swoim odwołaniu wniosła na podstawie art. 189f § 1 Kpa o odstąpienie od wymierzenia jej kary.

Odnosząc się do tego wniosku, Prezes UOKiK stwierdza, że jest niezasadny.

Spełnienie przez Urząd Miasta w Lubaczowie obowiązku podania na jego stronach internetowych informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, nie było równoznaczne z realizacją przez sprzedawcę detalicznego (stronę) obowiązku umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu. Po pierwsze uczynił to inny podmiot, który nie jest dystrybutorem. Po drugie ponieważ sprzedaż odbywała się w sklepie stacjonarnym, a nie za pomocą środków porozumiewania się na odległość informacja winna być umieszczona w sklepie, a nie w Internecie. Po trzecie nie każdy kupujący posiada dostęp do Internetu, a jeżeli już posiada to ma wiedzę, gdzie na stronach internetowych można znaleźć informacje o punktach zbierania zużytego sprzętu elektrycznego.

Po przeanalizowaniu niniejszej sprawy organ drugiej instancji informuje, nie widzi podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 189 f § 1 pkt 1 Kpa. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Strona nie dopełniła obowiązku nałożonego na nią

w art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie, dlatego też wbrew opinii strony, nie można uznać, że waga naruszenia prawa była znikoma. Tym samym przesłanka pierwsza nie została spełniona. Jeszcze raz podkreślić należy, że obowiązkiem przedsiębiorcy – jako profesjonalnego uczestnika obrotu jest znać przepisy dotyczące jego działalności. Przepisy te w sposób jednoznaczny stwierdzają, że to przedsiębiorca odpowiada za nieprawidłowości dotyczące obowiązków jakie nakłada na niego ustawa o zużytym sprzęcie. Podmiot gospodarczy zobowiązany do stosowania prawa w tym zakresie powinien tak zorganizować działalność swojej placówki, aby nie dochodziło w niej do naruszeń obowiązujących przepisów.

Za spełnioną można uznać natomiast przesłankę dotyczącą zaprzestania naruszenia, gdyż strona jeszcze w troku kontroli podjęła dobrowolne działania mające na celu usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości. Przesłanki te, jednak muszą być spełnione łącznie.

Ponadto organ drugiej instancji wskazuje, że fakt zaprzestania naruszania przepisów prawa i podjęcia działań naprawczych, nie zwalnia strony z odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków stwierdzone w chwili kontroli.

Nie została spełniona również przesłanka z pkt 2 art. 189f § 1, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na stronę za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, czy też prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

W ocenie Prezesa UOKiK zastosowanie art. 189f § 2 nie spełnieni celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna określona w przepisach ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym.

Podsumowując Prezes UOKiK stwierdza, że Podkarpacki WIIH, miał podstawy do nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 91 pkt 26 lit. c ustawy o zużytym sprzęcie.

Stosownie do art. 93 ust. 6 i 7 ustawy o zużytym sprzęcie, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy uiścić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Rzeszowie w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o nałożeniu kary stanie się ostateczna.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Podsumowując, na podstawie zebranego materiału dowodowego, Prezes UOKiK uznał, że podjęta przez Podkarpackiego WIIH decyzja była prawidłowa i powinna pozostać w obrocie prawnym.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony i Konkurencji i Konsumentów orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
  - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
  - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
  - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
  - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądownoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2021 r. poz. 1540 z późn. zm.).

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej